

ud paa, at Spare- Kredit- og Laanekasser skulle under visse Betingelser være undtagne fra at betale Stat, nemlig naar Overskuddet anvendes til belgørende Formaal, men det synes mig, at naar man kan undtage visse Kreditkasser fra Reglen, maa man gaa ud fra at Reglen i og for sig omfatter alle Kreditkasser. (Bramsen: Ikke Kreditforeninger). Naar man siger, at det ikke er Kreditforeninger, men kun Kreditkasser, forstaaer jeg det slet ikke, thi i Virkeligheden er der ikke nogen Bødselsforskel mellem Kreditkasser og Kreditforeninger. Jeg kunde fristes til at sige, at det er aldeles vilkaarligt, om man bruger den ene eller den anden Benøvnelse; i alt Fald vilde jeg være meget taknemmelig, hvis man vilde belære mig om, hvilken Bødselsforskel der er f. Eks. mellem Kreditkassen for Landejendomsbesiddere i Sjælland og Kreditforeningen for Landejendomme i Østifterne. Det vilde være meget beehnderligt, om Landejendoms-kreditkassen skulde betale Stat, men Landejendoms-kreditforeningen ikke skulde betale Stat. Jeg betvivler naturligvis ikke, at Forslagsstillerne have klaret sig dette Spørgsmaal, men Forholdet er ikke klart fremstillet i Lovforlaget, og jeg kunde dog ønske, at de Sogneraadsmedlemmer, der skulle anvende Loven, dog kunde komme til at udfinde det. Jeg skal imidlertid heller ikke dvæle ved dette. — Jeg tror nok, at § 10, hvad enten man tager Flertallets eller Mindretallets, men navnlig naar man holder sig til Flertallets Forslag, vil fremkalde en hel Mængde praktiske Vridninger og Vanffeligheder. Jeg skal ikke komme ind paa Principspørgsmaalet, om Halvdelen eller Tredjedelen skal tilfalde Opholds-kommunen, men jeg vil kun bemærke, at dersom man skulde vælge den Fremgangsmaade at fordele Skatten i Forhold til Størrelsen af de Driftsudgifter, der udredes til Filialen i Kommunen, kunde man komme til det mærkverdige Resultat, at naar et saadant Forsikrings-selskab f. Eks. etablerer en Filial for at indøskomme et almindeligt Dnsse i en Egn, paa et Sted, hvor ikke en Gang Driftsomkostningerne kunne bæres af en saadan Forretning, vil en saadan Egn faa en overmaade stor Part i det hele Udbytte — netop fordi den er saa daarlig. Det synes mig dog ikke rigtig. Naar det i næste Stykke siges, at Indenrigsministeren skal fastsætte o. s. v., betvivler jeg ikke, at det er en Ting, man rolig kan lægge i Indenrigsministerens Haand, men jeg nægter ikke, at det staar for mig stundom saaledes, at naar man griber til den Udvei-

at lægge noget hen til Indenrigsministeren, er det, fordi man egentlig ikke rigtig kan klare sig selv, hvorledes man vil gøre det. Dernæst hedder det saa, at $\frac{9}{10}$ af Skattebeløbet skulle fordeles mellem samtlige interesserede Kommuner, enten i Forhold til Størrelsen af den Bruttoindtægt, der hidrører fra hver af Kommunerne eller i Forhold til Størrelsen af de Driftsudgifter, der er udredede til Forretningen i Kommunen. Ja, dersom man havde en Regel for, at kun de Kommuner skulde anses for at have bidraget til Gevinsten, i hvilke Aktieselskaber, Forsikrings-selskaber o. s. v. havde etableret en Filial, et Agentur osv., kunde jeg endda forstaa det, men Reglen omfatter jo meget andet; den omfatter Næringsvirksomheder, hvor der ikke er saadanne Filialer, og saa tror jeg, at det vil blive overmaade vanffelig lig nærmere at faa Fingre paa, hvor store Dele af Bruttoindtægten, der hidrøre fra de enkelte Dele af Landet. Lad os tænke os f. Eks. et Aktieselskab, som fabrikkerer Kobbervarer eller Tinvarer, og som har Agenter, der rejse omkring i Landet og opkøbe gammelt Kobber og Tin, og hvad de samle sammen, smelter Fabrikken om, forarbejder det osv. Hvor stor Del af Overskuddet, der falder paa den Virksomhed at fabrikere Varerne og afsætte dem, og hvormeget paa, hvad man har tjent ved at opkøbe Kobber og Tin omkring i Landet, vil blive vanffeligt at afgøre, men endnu vanffeligere vil det blive at afgøre, hvorledes den Part, der falder paa Indkøbet, skal fordeles paa de Egne, hvor Indkøbene have fundet Sted. Jeg tror nok, at det vil give Anledning til Stridigheder mellem de forskellige Kommuner. — Jeg kommer endelig til § 12. Jeg tilstaaer, at den Gang jeg lærte Jura — men det er længe siden, saa at det jo mulig kan have forandret sig siden da — opfattede jeg Begrebet „juridiske Personer“ saaledes, at i alt Fald en hel Del af alt, hvad der omtales i § 9, er juridiske Personer, saaledes at det ikke er mig ganske klart, hvad det er for juridiske Personer, man nu falder ned over i § 12, og som stilles i Modsetning til dem, man har med at gøre i §§ 9 og 10. Jeg kunde forstaa det, dersom der var etableret en Forskel, og man havde paa en Maade lagt en Næringsstat paa de næringsdrivende, juridiske Personer, medens man lige over for dem, der ikke drive Næring, havde sagt, at de dog skulde betale en forholdsvis Stat af de Ejendomme, som de eje i de forskellige Kommuner. Jeg kunde tænke mig noget saadant, men det har aabenbart ikke været Meningen, thi i den ny § 12, Vædringsforslag Nr. 28 er